

Benedek pápa igaz egyházak elleni vádaskodásai leleplezik saját rendszerét

Richard Peter Bennett

2007. július 10-én XVI. Benedek pápa egy új dekrétumot¹ adott ki, melyben megerősítette azt a meggyőződését, hogy a római katolikus egyházat maga Jézus Krisztus alapította, így a többi egyházak mind hiányosak, vagy egyáltalán nem is igaz egyházak. Ami új ebben a dokumentumban, az egy ellentmondást nem tűrő állítás, miszerint „**a XVI. századi reformációból született** keresztyén közösségek a szó valódi értelmében nem nevezhetők egyháznak²”.

Benedek 2000 szeptemberében, mikor még Joseph Ratzinger bíborosként a Hittani Kongregáció³ vezetője volt, már meglepte egyszer az ökumenikus mozgalmat a hivatala által előkészített „Dominus Iesus” című vatikáni dekrétummal, melyben megtámadta az összes többi egyházat. Keményvonalas konzervatívként Benedek pápa a II. Vatikáni Zsinat előtti szigorú tanokhoz híven az evangéliumi keresztyéneket inkább eretnekeknek tartja, mint „elszakadt testvéreknek”, és régóta szerette volna kijavítani a Zsinat ökumenikus szándékainak szerinte téves értelmezését.

Így aztán a 2007-es dokumentum öt kérdés és válasz formájában próbálja a figyelmet a második vatikáni zsinat valódi szándékaira terelni. Benedek küldetése az, hogy megmentse a zsinat tanítását és következtetéseit, mivel a keresztyénekkal való közösségvállalás során sok katolikus kezd eltérni a régi keményvonalas dogmáktól. A katekézis formájában kiadott dekrétumnak különösen az utolsó, ötödik kérdése fontos:

„Miért nem használják a zsinati és a Zsinat utáni tanítóhivatali dokumentumok az „egyház” kifejezést a XVI. századi reformáció során keletkezett keresztyén közösségekre?”

A dekrétumot lezáró válasz így hangzik:

„A katolikus tanítás szerint ezek a közösségek nem rendelkeznek az apostoli szukcesszióval az egyházi rend szentségében és így az Egyház egyik alapvető alkotóeleme hiányzik belőlük. Ezek a gyülekezetek, amelyek különösen a felszentelt papság hiánya miatt nem őrizték meg az Eucharisztia misztériumának eredeti és teljes lényegét, a katolikus tanítás szerint nem nevezhetők a szó valódi értelmében egyházaknak.”

A Biblia igazsága leleplezi a pápai dekrétumot

A római egyház egyetemes primátusának hangsúlyozásával és a reformáció hitének elutasításával a pápa szinte megátkozta mindazokat az egyházakat és keresztyén embereket, akiket hitük Jézus Krisztushoz és az Ő örökkévaló Evangéliumához köt⁴. Benedek nem veszi észre, hogy azok az emberek, akiket ily módon semmibe vesz, a Kősziklára, azaz magára Jézus Krisztusra, „*az élő Isten Fiára*” épített igaz Egyház: az Ő népe, menyasszonya, a valódi Egyház; hívők, akik egyedül Istenhez és az Ő írott Igéjéhez ragaszkodnak; akik a Szent Isten előtt megváltottak kegyelemből, hit által, Krisztusban, és akik minden dicsőséget és imádatot kizárólag Istennek adnak. Ez [a hívő közösség] Krisztus menyasszonya, az Élő Isten temploma és az Ő tartózkodási helye mindörökké. Ez az Egyház, melyet Jézus Krisztus

¹ „Válaszok néhány, az egyházzal kapcsolatos tanítást illető kérdésre” <http://uj.katolikus.hu/cikk.php?h=872>

² Kiemelés jelen cikk szerzőjétől, az eredetiben nem található

³ A Hittani Kongregáció mindmáig ugyanabban a római épületben található, mint elődje, az Inkvizíció Hivatala, mely hat szörnyű évszázadon keresztül biztosította a pápai dekrétumok betartását kínzások és halálbüntetés által.

⁴ Mt 16:16

szeretett, és ők a tanítványai, akikért önmagát adta, mivel az Ő vérében kellett megmosatniuk. Ez az Egyház, melyet Igéje szentel és tisztít meg, „*hogy majd Önmaga elébe állítsa dicsőségben*”⁵. Ez „*az elsősülöttek közössége és egyháza, amint meg van írva a mennyben*”. Római katolikusként Benedeknek vissza kell utasítania a reformáció által a pápaság sötétségéből kihozott és újra felfedezett Evangéliumot. Különös módon a keményvonalas katolikus dogma helyreállítása közben ő maga bizonyította be, hogy egyháza hamis és hitehagyott.

Benedek a dokumentum második kérdésére adott válaszban mutat rá vádaskodásának alapjára:

„Krisztus csak egy Egyházat ’alapított itt a Földön’, melyet ’látható és lelki közösségként’ hozott létre, amely kezdetétől fogva évszázadokon keresztül folyamatosan fennállt, és mindig is fenn fog állni, és amelyben egyedülként található meg mindazok az elemek, amelyeket maga Krisztus vezetett be. Ez az Egyház, amely e világban intézményként alakult és szerveződött, a Római Katolikus Egyházban létezik, Péter utódának és a vele egységben lévő püspököknek vezetése alatt.”

A kiindulópont itt tehát az, hogy Péter apostol Rómába ment és így minden pápa az ő utóda. Ez a feltevés azonban alaptalan. A Szentírás sem arról nem tesz említést, hogy Péter valaha is Rómában tartózkodott, sem pedig arról, hogy neki vagy bármely más apostolnak utódai lettek volna. Az apostolság követelményei le vannak írva a Bibliában⁶. Az apostolok tisztsége egyedi volt, csak a tizenkettőnek és Pálnak fenntartva – valamennyiüket személyesen Jézus Krisztus választotta ki, és nem adott utasítást utódlásukra. Az Újszövetségben az apostolok presbitereket⁷ és diakónusokat neveztek ki, nem pedig újabb apostolokat. A pápaság alapja a Biblia által alá nem támasztott „apostoli szukcesszió” elve. A pápai primátus és hatalom ezen nyugszik. Isten azonban soha nem bízta az Ő igazságát egymást követő emberekre vagy testületekre. Egy ilyen elképzelés eleve reménytelen. Ha csak egyetlen tag is tévedne, az egész utána következő sor működése érvénytelenné válik. Benedek mégis ismét az apostoli szukcesszió elvére bízta magát. A pápaság, ahogy rendszeren, most is rendeletekkel uralkodik, ez esetben Benedek dogmatikai kijelentései által.

Péter apostol valódi öröksége

Az apostoli szukcesszió a pápa egyetemes primátusát megalapozó dogma, egyben a többi egyház lenézésének legfőbb indítéka. Éppen ezért fontos, hogy megvizsgáljuk Péter apostol örökségét. Péter nem egy intézményt, rendszert, vagy szervezetet hirdetett, hanem sokkal inkább az Úr Jézus Krisztus Evangéliumát. Azt a tényt tette közismertté, hogy „*Krisztus is szenvedett egyszer a bűnökért, mint igaz a nem igazakért, hogy minket Istenhez vezéreljen; megölettetvén ugyan test szerint, de megelevenítettvén lélek szerint*”⁸ Jézus Krisztus szenvedéseinek kiváltó oka az emberek bűnei voltak. Önmagát ajánlotta fel egyszeri és mindenkorra szóló áldozatként, hogy eleget tegyen népe bűneiért. Az Igaz szenvedett a nem igazakért. Az igazi hívők helyébe állt, és elhordozta bűneiket, hogy kiengesztelje Isten jogos haragját. Ő, aki nem követett el bűnt, szenvedett azok helyett, akik sohasem ismerték az igazságot. Jézus Krisztus szenvedéseinek áldott célja az volt, hogy Istenhez vezessen minket, hogy kibékítsen vele, hogy utat adjon nekünk az Atyához, hogy felruházzon az Ő igaz-

⁵ Ef 5:25-27

⁶ ApCsel 1:21-22

⁷ A „püspök” (felügyelő) és „presbiter” (előjáró/pásztor) kifejezéseket a Biblia egyenértékűeként használja (ApCsel 20:17, 28; 1Pt 5:1-4)

⁸ 1Pt 3:18

voltával és végül, hogy az örök dicsőségbe vigyen bennünket. Ez Péter apostol hagyatéka, amit ő „*drága hitnek*” nevezett második levele bevezetésében: „*Simon Péter, Jézus Krisztus szolgája és apostola, azoknak, a kik velünk egyenlő drága hitet nyertek a mi Istenünknek és megtartónknak Jézus Krisztusnak igazságában.*”⁹

Péter tanítása megcáfolja mind a pápaság hierarchikus szervezetét, mind a „szenthagyományt”. Péter abban hitt, hogy minden újjászületett keresztyén „*választott nemzetség, királyi papság*”¹⁰, nem pedig egy szigorúan meghatározott, laikusoktól a papokon, püspökökön, kardinálisokon át a pápáig tartó hierarchikus rendszer. A Krisztus vére általi megváltást és bűnbocsánatot tanította, „*Tudván, hogy nem veszendő holmin, ezüstön vagy aranyon váltattatok meg a ti atyáitoktól örökölt hiábavaló életetekből; Hanem drága véren, mint hibátlan és szeplőtlen bárányn, a Krisztusén*”¹¹

Benedek pápa ellenben abban hisz, hogy a szentségek mint anyagi dolgok szükségesek a megváltáshoz¹². Péter elfogadta Pál apostol írásait, melyekben az elvetette az emberi hagyományokat. Óvott a tévtanítóktól, akik titokban eretnekségeket¹³ csempésznek az Egyházba – a római katolicizmus pontosan ezt tette. Az evangéliumi igazság, melyet Péter hirdetett az *újjászületetteknek*, Isten Igéje volt. Így ír erről: „*Mint a kik újonnan születettek nem romlandó magból, de romolhatatlanból, Istennek ígéje által, a mely él és megmarad örökké. (...) De az Úr beszéde megmarad örökké. Ez pedig az a beszéd, a mely néktek hirdettetett.*”¹⁴ A pápa számára nem Isten Igéje az egyetlen alap. Ezt hirdeti: „mindkettőt [ti. a Szentírást és a szenthagyományt – a ford.] egyforma áhítattal és megbecsüléssel kell elfogadni és tisztelni.”¹⁵ Péter tanításai valósággal elsöprik Benedek és világméretű rendszere alapelveit.

Egy radikális (egyház)politikai fordulat

Több mint negyven éven keresztül a pápaság egy álságos ökumenikus stratégiát folytatott, melyet a II. vatikáni zsinaton (1962-65) alapoztak meg. Gyakran hallani, hogy „a II. vatikáni zsinat mindent megváltoztatott”, de ebben a dekrétumban Benedek pápa egyértelműen kijelenti, hogy „a II. vatikáni zsinat még csak nem is szándékozott változtatni ezen a doktrínán [No. 28. Lumen Gentium a katolikus egyházzól]”. Továbbá [Benedek] idézi XXIII. Jánost, aki a II. vatikáni zsinat megnyitásakor pápa volt és aki szintén világosan kimondta, hogy miközben az egyházzól szóló katolikus tanítás változatlan marad, a pápaság „módszerét” meg kell változtatni „korunk követelményeinek megfelelően”.¹⁶ Ezzel együtt ez a zsinat az elutasítás és elzárkózás álláspontjából egy hamis ökumenizmus felé mozdult el a többi vallás irányában. Ez persze valójában csupán marketingfogás volt a modern világ felé. A melegség és elfogadás új szellemiségét nemcsak a többi világvallás, hanem az evangéliumi hívők felé is alkalmazták, akiket „szívélyesen üdvözöltek ismét az akolban”. Az „eretnekek” kifejezést az „elszakadt testvérek” váltotta fel az „Anyaszentegyház” szótárában. Az „elszakadt testvérek”

---

⁹ 2Pt 1:1

¹⁰ 1Pt 2:9

¹¹ 1Pt 1:18-19

¹² *Katolikus Egyház Katekizmusa* (1994), 1129. pont

¹³ 2Pt 2:1

¹⁴ 1Pt 1:23, 25

¹⁵ *Katekizmus*, 82. pont

¹⁶ XXIII. János 1962. október 11-i beszéde, Benedek a „Válaszok...” 1. lábjegyzetében idézi: „A Zsinat teljes egészében meg kívánja őrizni a katolikus tanrendszert, változtatás vagy elhajlás nélkül... szükséges, hogy e tanrendszer még szélesebb körben érhető legyen... Maga a hitletétemény és az ebből következő igazságokból összeálló tiszteletreméltó tanrendszerünk, **illetve hirdetésének módszere két különböző dolog**, feltéve, hogy az alapvető értelem és jelentés fennmarad.” (kiemelés az eredetiben nem található)

kifejezést különösen azokra használták, akiket korábban mint eretnekeket tartottak számon, míg a nagy pogány világvallásokat, mint az iszlámot, a buddhizmust vagy a hinduizmust „Isten felé vezető elfogadható utakként”¹⁷ ismerték el. A római egyház ezzel az új stratégiával szerette volna visszaszerezni a világ fölötti hatalmát. Erre volt szükség XII. Pius ellentmondásos uralkodása és az általa a világ számára mutatott szigorú, hajlíthatatlan egyházkép után. Az őt követő népszerű XXIII. János pápáról azt mondják, halálos ágyán „egy új Pünkösdeért” imádkozott, miközben egyháza már tudatosan készült a kibontakozó „karizmatikus megújulás” befogadására. Ez a mozgalom, mely nyitott volt, toleráns és elkötelezett az egység iránt, ugyanakkor összemosta a dogmatikai különbségeket, ideális eszköznek tűnt a 60-as, 70-es évek római egyháza számára. Az új politikának voltak más fontos elemei is, mint például a párbeszéd új megközelítése. 1970-ben a katolikus egyház gondosan meghatározta a párbeszéd célját és szabályait. Segítségével szándékoztak fokozatosan behatolni az evangéliumi egyházakba, a végső célt is világosan megfogalmazva: „A párbeszéd önmagában nem végcél... nem csupán akadémikus társalgás”.¹⁸ Sokkal inkább „arra szolgál, hogy megváltoztassa a gondolkodási és viselkedési mintákat azon [nem-katolikus] közösségek mindennapi életében. Ilyenképpen igyekszik a hit egységének útját előkészíteni, amely az egy és egyetlen látható egyház kebelén jöhet létre: így apránként, a tökéletes egyházi közösség elé gördülő akadályok folyamatos leküzdése következtében minden keresztyén csatlakozik az eucharisztia [mise] közös megünneplésébe, az egy és egyetlen egyház egységében, amit Krisztus kezdettől fogva egyházának ajándékozott. Hitünk szerint ez az egység a Katolikus Egyházban lakozik mint olyasmi, amit sohasem veszíthet el...”¹⁹

Több mint négy évtizeden és négy pápa uralkodásán át a Vatikán ökumenikus szirénhangja békésen, biztatón, elfogadón és megnyugtatón szólt. Bár a II. vatikáni zsinat egyes dokumentumait csak 1975-ben adták ki, a zsinat óta eltelt évek alatt mindössze egyszer csúszott félre az álarc. Benedek pápa még alacsonyabb rangján, Ratzinger bíborosként adta ki a „Dominus Iesus”²⁰ című dekrétumot, melyben már megfogalmazta azt, amit most, tudniillik, hogy „...azok az egyházi közösségek, melyek nem őrizték meg az érvényes püspökséget és az eucharisztikus misztérium eredeti és teljes lényegét, nem tekinthetők egyháznak a szó valódi értelmében.”²¹

A pápa ismét kimutatja a foga fehérjét

Egy dolog bíborosként kijelenteni, hogy a keresztyén egyházak „bizonyos szempontból nem egyházak”, de egész más ugyanezt a megállapítást pápaként tenni. Miközben ő lenne a legalkalmasabb arra, hogy a keresztyén egyházakat a Vatikánnal való párbeszédre hívja, most már világosan látszik, hogy elkötelezte magát egy régebbi, tradicionális, agresszív álláspont mellett, ami az inkvizíció rémtetteit is kitermelte 1203 és 1808 között. Jelenlegi beállítottsága már a 2000. évi dekrétumot is áthatotta. Abban a dokumentumban a hírhedt középkori pápa, VIII. Bonifác arrogáns állítására hivatkozott. 1302-ben az „Unam Sanctam” című pápai bullában Bonifác a következőket jelentette ki: „Továbbá kijelentjük, megállapítjuk, elrendeljük és hirdetjük, hogy minden ember számára szükséges az üdvösséghez a római pápának való feltétlen engedelmesség.”²²

¹⁷ II. vatikáni zsinat „*Nostra Aetate*” nyilatkozat, 1965. október 28.

¹⁸ A II. vatikáni zsinat 42. dokumentuma „Az ökumenikus párbeszéddel kapcsolatos válaszok és megállapítások”, 1970. augusztus 15.

¹⁹ Uo. II. rész: „Az ökumenikus párbeszéd természete és célja”

²⁰ <http://www.katolikus.hu/roma/domiesus.html>

²¹ „Dominus Iesus” 17. pont

²² „Unam Sanctam” pápai bulla, 1302. november 18.

Ez a feltételezett primátus a keményvonalas vatikániak arrogáns szemléletének alapja, azoké, akik meghatározzák a stratégiát, birtokolják a hatalmat, akik közül Benedek pápa is való, és akik megválasztották őt. Meghatározó álláspontjuk a római pápasággal kapcsolatban az, hogy az Úr egy totalitárius hierarchiát alapított, pápával, kardinálisokkal, pátriárkákkal, bíborosokkal, érsekekkel, metropolitákkal, megyéspüspökökkel, segédpüspökökkel stb. Ez Diotrefész lelkülete, aki abszurd módon „*elsőséget kíván közöttük*”. Krisztus Menyasszonyának biblikus szervezete ettől alapvetően különbözik. Krisztus valódi Testében a beiktatott presbiterek és diakónusok egyenrangú testvérek egy test részeiként, melynek egyetlen Feje az Úr Jézus Krisztus „*mert egy a ti Mesteretek, a Krisztus, ti pedig mindnyájan testvérek vagytok.*”²³

Az átkok újra előkerülnek

Benedek pápa most, 2007-ben megmutatja, hogy a média találón látta el még kardinálisként olyan jelzőkkel, mint „mindent kierőszakoló”, „a páncélos” vagy „Isten rotweilere”. Számos elődjét tudja idézni, hogy igazolja jelenlegi stratégiáját. Az „Unum Sanctam”-ban elkövetett istenkáromlásra, miszerint az üdvösséghez szükséges a pápának való alávetettség, egy másik példa a firenzei zsinat egyik, 1442-ben keltezett dekrétuma. Ezt a XV. századi utasítást ma is szívesen idézik pápai dokumentumokban. Többek között a következőket jelenti ki:

„A Római Szent Egyház határozottan hiszi, tanítja és hirdeti, hogy senki, aki a Katolikus Egyházon kívül marad, sem pogányok, sem zsidók, sem eretnekek, sem szakadárok nem lehetnek az örök élet részesei, hanem az örök tűzre mennek, 'mely az ördögnek és angyalainak készült' (Mt 25:41), hacsak életük vége előtt nem fogadtatnak be [a Katolikus Egyházba]. Mivel az Egyházzal mint intézménnyel való egység olyan fontos, hogy az Egyház szentségei csak azok számára adnak segítséget az üdvözülésben, akik megmaradnak benne... senki sem menekülhet meg, nem számít, mennyi alamizsnát osztott, még akkor sem, ha vérét ontja Krisztusért, ha meg nem marad a Katolikus Egyház kebelében és a vele való egységben.”²⁴

Ennek az 1442-es dekrétumnak az ereje és szellemisége tűnik fel ismét XVI. Benedek pápa 2007-es uralkodásában. Amint azt már láttuk, a dokumentum végén az ötödik kérdésre a pápa ezt a megállapítást teszi: „Ezek a gyülekezetek, amelyek különösen a felszentelt papság hiánya miatt nem őrizték meg az Eucharisztia misztériumának eredeti és teljes lényegét a katolikus tanítás szerint nem nevezhetők a szó valódi értelmében egyházaknak.”

Ez a keményvonalas politika tökéletesen illeszkedik a katolikus tanrendszerbe. A római katolikus egyház hivatalosan tanítja: „Nincs bűn, bármilyen súlyos legyen is, amit a szent Egyház nem bocsáthatna meg. 'Nincs senki, bármilyen gonosz vagy bűnös legyen is, aki nem remélhetné biztonsággal a bűnbocsánatot, ha tévelygéseit őszintén bánja'”.²⁵ A római pápaság megmutatja azt a pontot, amelyre reménységét helyezi: „És hatalmat kaptak [a papok], amit Isten sem az angyaloknak, sem a főangyaloknak nem adott. (...) Mindazt, amit itt lenn a papok tesznek, Isten ott fönnszentesíti. A bűnök megbocsátása „ha az Egyházban nem volna, nem volna remény: ha a bűnök megbocsátása az Egyházban nem volna, nem volna az örök

---

²³ Mt 23:8

²⁴ Angol nyelven idézi: „A keresztény hit a katolikus egyház dokumentumaiban” (*The Christian Faith in the Doctrinal Documents of the Catholic Church*) J. Neuner, SJ, és J. Dupuis, SJ szerk. (New York: Alba House, 1982)

²⁵ *Katekizmus*, 982.

szabadulásnak és életnek semmi reménye. Adjunk hálát Istennek, aki Egyházának ezt az ajándékot adta.”²⁶

Ezzel szemben a Biblia tanítása szerint az üdvösség Jézus Krisztuson keresztül érkezik, aki az egyetlen közvetítő Isten és ember között.²⁷ Az üdvösség eszköze nem egy egyházi intézmény, hanem az egyéni hit és az Úr Jézus Krisztussal való személyes kapcsolat. Pál apostol megmutatja az üdvösség alapját: „*Megigazulván ingyen az Ő kegyelméből a Krisztus Jézusban való váltság által.*”²⁸ Rámutat arra, hogy a végső ok Isten kegyelme, az elégtétel pedig „a Krisztus Jézusban való váltság által” történik. Az a kísérlet, hogy a pápa egyházát az Isteni Fő munkájának középpontjába, végső soron helyébe állítsák, a legnagyobb istenkáromlás. A Szentírás szerint a megváltás egyedül Jézus Krisztusban van, „*kegyelme dicsőségének magasztalására.*”²⁹

Keményvonalas pápai politika a múltban és a jelenben

Világos párhuzam áll fenn az inkvizíció évszázadainak keményvonalas pápai politikája és a jelenlegi pápa által képviselt irányvonal között. Az inkvizíció 605 éve alatt az evangéliumi hívők rendkívül erősen álltak meg a hitben és a helyes gyakorlatban. Nekünk, akik 2007-ben ugyanabban a Jézus Krisztusban bízunk – aki tegnap, ma és mindörökké ugyanaz – épp ilyen erősen kell helytállnunk. A régi idők biblikus hívői nevetségesség, közöny és félrevezetés ellen küzdve még ilyen nehéz körülmények között is leleplezték a pápát és diktátumait és napról napra megélték a kegyelem evangéliumát.³⁰ Nekünk is így kell cselekednünk. Az Úr dicsősége, Evangéliuma és ígérete forog kockán! „*Annakokáért mozdíthatatlan országot nyervén, legyünk háládatosak, melynél fogva szolgáljunk az Istennek tetsző módon kegyességgel és félelemmel. Mert a mi Istenünk megemésztő tűz.*”³¹ Jézus Krisztus mind a régi korok hívőit, mind mai utódaikat felkészíti a visszautasításokra és előítéletekre. Ahogy ígérte: „*Boldogok vagytok, ha szidalmaznak és háborgatnak titeket és minden gonosz hazugságot mondanak ellenetek én érettem. Örüljete és örvendezzete, (...) mert így háborgatták a prófétákat is, a kik előttetek voltak.*”³² Azoknak, akiket hamis vádakkal illetnek, örülniük kell, így felmutatva az Ő igazságát és a kegyelem Evangéliumát, mivel Isten az, aki uralkodik. Nekünk, akik szemben állunk Benedek pápa keményvonalas politikájával, a folyamatos hazudozással, a tévelygésekkel és korunk istenkáromlásaival, türelmesen kell várakoznunk az igazságos Isten hatalmára és erejére, mellyel minderre válaszolni fog.

Benedek arra számít, hogy kemény hangvételi dekrétumával még inkább kezébe veheti az irányítást. Mindeközben nem veszi észre, hogy ezek az uralkodói közlemények azt a látszatot keltik, hogy egy leigázott nép felett gyakorol hatalmat. A pápa arroganciája és önteltsége nyilvánvalóvá teszi, hogy a diktatórikus gyakorlattal a cselekedetek hazug rendszerét akarja kegyetlenül rákényszeríteni a katolikus emberekre.

Végső válasz a dekrétumra

A végső és perdöntő válasz a pápai dekrétumra nem más, mint az Úr örökkévaló evangéliuma. Az Úr Jézus Krisztus meghalt az igazi hívő emberek helyett. Az Ő élete és tökéletes, megismételhetetlen áldozata a váltságdíj a hívők lelkéért. „*Mert az embernek Fia*

---

²⁶ Uo. 983.

²⁷ Jn 14:6, ApCsel 4:12, 1Tim 2:5

²⁸ Róm 3:24

²⁹ Ef 1:6

³⁰ Az inkvizícióról szóló videó (angolul): <http://www.youtube.com/watch?v=Rx8PdvOELvY>

³¹ Zsid 12:28-29

³² Mt 5:11-12

*sem azért jött, hogy néki szolgáljanak, hanem hogy ő szolgáljon, és adja az ő életét váltságul sokakért.*³³ Ez volt a Mindenható Isten által követelt ár azért, hogy igazsága megaláttassék és így a bűnöket megbocsássa. E fizetség által a valódi hívő, aki egyedül Jézus Krisztusban bíz, megszabadul a bűntől, az ördög csábításaitól és a hamis egyház fogságától. *„Mert a bűn zsoldja halál; az Isten kegyelmi ajándéka pedig örök élet a mi Urunk Krisztus Jézusban.”*³⁴ A Biblia tévedhetetlen tanítása szerint a bűnösök a Szentlélek meggyőző erejének hatására egyedül a hit által fordulnak Istenhez a megváltásért, melyet kizárólag Ő képes adni, és amely csakis Krisztus halálán és feltámadásán alapszik. Mikor egyedül belé helyezik hitüket, ráébrednek az Atya kegyelmének nagyságára *„Megigazulván ingyen az ő kegyelméből a Krisztus Jézusban való váltság által.”*³⁵ Isten szuverén, megbocsátó kegyelme tesz képessé bennünket arra, hogy hit által válaszoljunk hívására, bizalmunkat abba helyezve, aki meghalt helyettünk. Semmilyen egyház, vagy egyházi intézmény nem képes minket megmenteni. A Mindenható Isten tesz igazzá az Ő kegyelméből, egyedül az Úr Jézus Krisztus által.

---

³³ Mk 10:45

³⁴ Róm 6:23

³⁵ Róm 3:24